

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Είκοσιέξη μηνός 'Απριλίαν
και του Σαρράφωβ λυσούσι οι ούκίλοι.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρευόμεν των Παρθενώνων.

'Ενενήντα κι' όκτώ κι' επτακόσα
κι' όλ' ή πλάσις προς δραβίν όργάσα.

'Αέγοι στίχοι 'στό χαρτί
γιά του Διάκου τή γιορτή.

"Ανοιξίς 'Απριλιάτικη με πράσινα φτερά,
με κελαδήματ' άηδονιών, με γάργαρα νερά,
με λουλουδιών άνασασμούς κι' άγέρι μυρωμένο
σε χαρετῆ, καλόγερε, στην πέτρα σκαλισμένο,
κι' άντιλαλεί τριγύρω σου, πανώρη παλληκάρι,
τραγουδι τῆς 'Ελευθερίας, τῆς 'Εκκλησίας τροπάρι.

Εύπνα του Διάκου λεβεντιά, κι' άθάνατη στηλώσου...
τά ράσα που 'μαρτύρησαν μαζί με το 'δικό σου
σαν μηλωταίς των προφητών ύψόνονται και πάνε
μέσα σε δόξης ούρανού, που στέφανα σκορπίανε,
και τῆς καμμένης ύμορφιάς ή κίτσα σαν λιβάδι
'μπρός 'στους βιωμούς τῆς πίστewς και τῆς πατρίδος φθάνει.

Κόσμος παλῆς σε τραγουδεί με βροντερή λαλιά,
και σε θεωρεί σαν ήρωα τρανό παραμυθιού
'στῆς μαρμαρένιας πλατάις σου ν' άπλώνῃς τά μαλλιά
και να τροχίλῃς 'στό σταυρό την κόψι του σπαθιού.

'Από στεριαίς και πέλαγα μιᾶ Νίκη κουρασμένη,
μιᾶ Νίκη με τάνκάνθινο στεφάνι στολισμένη
περῶ και τώρα 'μπρός σου,
κι' έδω 'στό μάμαρο σου
κοιμάται κι' όνειρεύεται τά πρώτα τῆς παλάτια
και το σπαθί, που 'γίνηκε 'στά χέρια σου κομμάτια.

Ύμνουں πολέμων ραιψωδοί
τό λεοντόκαρδο παιδί,
τόν τόπο, που 'μεγάλωσε μ' όνειράτα μεγάλα,
τούς κόρφους, που τό 'βύζαξαν τῆς άρετῆς τό γάλα,

κι ἠχολογοῦν τοὺς ὕμνους τοῦ ἕψηλά βουναῖ καὶ κάμπου
καὶ σ' ἄρματα πολεμιστῶν σταυρὸς μαρτύρων λάμπει.

Τὸ μοναστήρι τὸ παλῶ σημαίνει τὴν καμπάνα
καὶ φτερωτοὶ λεβέντῆδες ἀπὸ τὴν Ἀλαμάνα
μὲ τάλογά των σὺλλοιουε τὴν καταρχὰ τοῦ λόγγου
καὶ βγάζουε τῆς ἀρματωσαῖς καὶ στέκουε συντροφιά σου,
καὶ γύρω στήνωτας χορὸ παρθέναις τοῦ Ζαλόγγου
τὴν ἀνδρική τὴν παρθενιά κυτοῦν τῆς ὠμορφιάς σου.

Ἐὔπνα κι' ἀκόνα σὲ σταυρὸ τῆς ἑλευθερίας λεπίδα...
βλόγα τὸν μάρτυρα, Χριστέ... τὸν ἥρωα. Πατρίδα.

Ὁ Φασουλῆς μὲ φρέκη εἰς τὴν Θεσσαλονίκη.

Θεσσαλονίκη. — Περικλῆ, μάθε πὼς ἦλθα τώρα
μὲς ὅτῃ Θεσσαλονίκη...
εἶναι, καθὼς γνωρίζετε, σπουδαιότατη χώρα
μὲ πυριποθήκη,
ὅστου κόλυπου τοῦ Θεματικῶυ κειμένη τὸν μυχόν,
θέκτρον αἰματόδρεκτον ἐρίδων συνεχών.

Ἐλύσσαζαν οἱ Τσουσῆδες κι' αὐτὰ τὰ Κομητάτα...
ὄχλοσὸν κι' ἀκαλητὸ σὲ μὴ καὶ σ' ἄλλη στρατά.
Μπάμ μπούμ ἐδῶ, μπάμ μπούμ ἐκεῖ, μπόμπαις καὶ δυνα-
[μίταις,
ἀλλάζεις χίλια χρώματα κι' ἰλιγγίεις καὶ φρίττεις.

Ἐλύσσαζαν οἱ Τσουσῆδες οἱ παλαιοκουενέδες,
μπόμπαις πετοῦν σὲ Τράπεζαις, μπόμπαις σὲ καφενέδες...
ὁ κόσμος ἀνταρξίεται, μὰ καὶ τὸ γκαζὶ σβῦνει,
φωναῖον οἱ χαχάμηδες, φωναῖον οἱ Ραββίνοι,
καὶ φεγγεῖς νὰ φεγγαίε, συλλήφεις καὶ μουσκέτο,
καὶ μὴ φρωτῆς τί γίνεταί. καυμένη Περικλέτο.

Βλέπω κι' ἐκεῖνον τὸν Μιτῶφ, τὸν δάσκαλο, βρὲ μπύρο,
ποῦ μία μπόμπα ἔπαταξ ἔστὸν Γουκαλιβήρο,
καὶ τοῦπα: βρὲ ζωντόβολο καὶ μὲ πατέντα βλάκα,
σὺν τί θαρρεῖς πὼς ἔκανες μ' αὐτὸ τὸ πατατράκα;
Φτοῦ! νὰ χλῆθῃ, παλῶσκουλο κι' ἀπόγονε τοῦ Κρούμου...
καὶ τοῦδωσα δὴ φάσκελα κι' ἐπάγα πρὸς νεροῦ μου.

Ἀ θ ῆ ν α ι. — Φίλε Φασουλῆ, ποῦ τῶσον μ' ἀγαπήξ,
πὼς τάπεράσιες καὶ σὺ μὲς ὅτῃ φρωτῆ νὰ πῆξ;
Ἐδιδάσσα τὸ γράμμα σου κι' ἐγάρχηκα πολὺ,
ποῦδωσα δύο φάσκελα ἔστὸν δάσκαλο τὸν βλάκα,
καὶ δὸς του κι' ἀπὸ μέρους μου κημπόσα, Φασουλῆ,
καὶ γῶσε μὲς ὅτῃς τσίπαις του καμμά ἰδική μας τράκα.

Ἐδῶ γὰρ τὰ Βουλγαρικὰ συζήτησις μεγάλη
καὶ πῦρ φιλοπατρίας,
Καζάκης ἐτοιμάζεται λόγον σφοδρὸν νὰ βγάλῃ
κατὰ τῆς Βουλγαρίας.

Κι' ἐγὼ μὲ γουργουλιδίων ἔστὸν καφενὲ στρωμένον
καὶ καταθυμωμένον,
τὸ κούνημα τῶν Τσουσῆδων ἐλευσιολογῶ
καὶ πάλιν ὄπωσ ἄλλοτε πρὸς πόλεμον σφριγγῶ.

Θεσσαλονίκη. — Περικλῆ, δὲν ξέρεις πὼς τραμάζω,
βρυγμὸς ὀδόντων καὶ τριγμὸς καὶ κόλασις καὶ χάρος,
ἐν τούτοις πάλιν ἐπαίνω κι' ἀληθινὰ θευμέζω
καὶ τὴν φιλοπατρίαν σου καὶ τὸ πολὺ σου θάρρος,
καὶ πάντα μὲς ἔστὸν καφενὲ ν' ἀπλώνης τὴν ἀρίδα σου
κι' ἐκεῖ νὰ σκιάξῃς τοὺς ἔχθρους, ποῦ σκιάζουε τὴν πατρί-
[δα σου.

Ἄν σήμερ Ἀρκουζάρηδες ζήτησὸν Μακεδονίαις
μὲ μαῦρα κακουγγήματα καὶ μὲ δολοφονίαις,
σεῖς ν' ἀπαντᾶτε πρὸς αὐτοὺς με κραυγῶν τῆς γλώσσης
καὶ μὲ διαδηλώσεις.
Ἡ γλώσσα τὸ τσουρέκι σας, ἡ γλώσσα τὸ σπαθὶ σας,
καὶ λογοκόποι μαχηταὶ μονάχοι βοηθοὶ σας.

Ἀ θ ῆ ν α ι. — Φίλε Φασουλῆ, κι' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα
μεγάλως κατεπλάγησαν μ' αὐτὰ τὰ γεγονότα,
κι' ἀκούε παντοῦ συζήτησιν παρὰ ποτε σφοδρῶν
καὶ πάντες ἀπέρομας τί γρη καὶ πάλιν ὄρῃν.

Κρίμα κρίμα ποῦ δὲν εἶσαι γὰρ ἄκουσῃς νὰ χαρῆς...
ἄλλεσε τοὺς σωματάρχας ὁ παππούς ὁ Θεοδωρῆς,
κι' εἶπαν ὄλοι: συμφορὰ μας, πάλι πόλεμος θὰ γίνη,
καὶ ἴ' ἀνάψῃ τὸ κερμίν.

Τάχατε τί νὰ τοὺς θέληγ;... καὶ τοῦ γένους ἡ καρδίη
ἀνεφλέγετο κι' ἐκτύπα,
ποῦ κι' ἐγὼ μὲ τρώμον εἶπα:
ὁ παππούς θὰ ζεσπαθῶσῃ καὶ βσταχτε τον, παιδία,
νὰ μὴ θύσῃ κι' ἀπολέσῃ
κι' ἡλικίας προσκαλέσῃ.

Καὶ παιάνων ἤχοι
σὲ πλατείς κι' ἀτραπούς,
πλὴν ποσὸς μὴν ἀνισχύει,
κι' ὁ μέγας μας παππούς
ῥώτησε τοὺς σωματάρχας ποῦ ἔμπορῶν νὰ βροῦν σκῶν
γὰρ τὰ ζῶα πῶς φτηνῶ.

Ἐπέρασε κι' αὐτὸς ὁ φόβος κι' ἔλειψε τὸ καρδιοκτύπι,
κι' ἐπίασε μεγάλη λύπη
μερικοῦς μας θερμοκαίμων
καὶ πολεμιστὰς δεινούς,
ποῦ περιμένκιν πολέμου
κι' εἶδαν μοναχὰ στανούς.